

ΙΑΣΟΝΑΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΕΡΓΑ ΒΑΣΙΣΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΕΚΘΕΣΗ *ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ* ΣΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΦΩΚΙΔΗ
ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ ΡΕΒΕΚΚΑ ΚΑΜΧΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΜΑΙΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2022

Επιστημολογίες του Ήλιου // Μαρίνα Φωκίδα

Πως μπορεί να ερμηνευτεί μια συνάντηση κάτω από ένα τόσο παράδοξο και συνάμα τόσο οικείο τίτλο; Τι μπορεί να συμβαίνει σε μια έκθεση όπου επικρατεί ο ήλιος ως κινητήρια δύναμη και μαζί ως ένας υπαρξιακός τόπος; Είναι άραγε η φυσική συνθήκη του φωτός το σημείο εκκίνησης για τις/τους καλλιτέχνες που συν-παρουσιάζουν την δουλειά τους στον κοινό χώρο της αίθουσας Ρεβέκκα Καμχή, ή είναι –ίσως- ο βαθμός εγγύτητας των περιοχών στις οποίες συλλήφθηκαν και δημιουργήθηκαν τα έργα τους;

Η έκθεση περιλαμβάνει έργα της Ζόε Πολ, υφαντά πάνω σε σχάρες από παλιά ψυγεία, πορτραίτα ζώων του Ιάσονα Καμπάνη παρμένα από Ελληνικά μωσαϊκά και ζωφόρους, ζωόμορφα κεραμικά γλυπτά και βάζα της Γιούγκοεξπορτ, γλυπτές μάσκες του Πάνου Προφήτη που θυμίζουν την εικονογραφία αρχαίων Ελληνικών αμφορέων και αφηρημένες κατασκευές της Ελένης Κοτσώνη, φτιαγμένες από κομμάτια εικόνων, αναδημιουργώντας μια αφήγηση που υπάρχει στο παρελθόν, παρόν και το μέλλον.

Μεγαλωμένες /Μεγαλωμένοι σε τοποθεσίες του ευρύτερου Νότου, όπου ο ήλιος δεν «εξημερώνεται» εύκολα, όπως στην Αθήνα, το Βελιγράδι, τα Κύθηρα, τη Λιβαδειά, τη Νότια Αφρική ή την Ρόδο, οι καλλιτέχνες της έκθεσης μοιράζονται αναφορές από νοτιοανατολικούς πολιτισμούς, πολιτικές ιδιοσυγκρασίες, κοινωνικές σχέσεις, οικονομικές πραγματικότητες, χειρωνακτικές τεχνοτροπίες, μύθους και παραδόσεις, «σχήματα» και «χρώματα», που διασώθηκαν πέρα της ηγεμονικά «επιβαλλόμενης», «λευκής» αγνότητας της Αναγέννησης και του Κλασικισμού, πέρα του ορθολογικού Διαφωτισμού και της επικράτησης της αμιγούς Δυτικής Σκέψης.

Ταύρος σε Θυσία

ακρυλικό σε ύφασμα επικολλημένο σε ξύλο
99 x 127 εκ.
2022

πομπή θυσίας (λίθος XLIV)
νότια ζωφόρος, Παρθενώνας
Αθήνα
5^{ος} αι. π.Χ.

Το έργο *Ταύρος σε Θυσία* αναφέρεται στον λίθο XLIV από τη νότια ζωφόρο του Παρθενώνα, στο σύνολό της σχεδιασμένη και κατασκευασμένη υπό την επίβλεψη του γλύπτη Φειδία, η οποία απεικονίζει μια σκηνή από την πομπή της θυσίας ενός ταύρου, προς τιμήν της φύλακα της πόλης θεάς Αθηνάς, κατά τη διάρκεια της γιορτής των Παναθηναίων, όπου ο ταύρος φαίνεται να ωρύεται; Ωστόσο, η σκηνή στον πίνακα είναι αλλαγμένη, με βάση την σκέψη που έκανα όταν κοίταξα για πρώτη φορά την έκφραση του ζώου στο αυθεντικό έργο· ο ταύρος, μαγεμένος ή όχι από τις ασαφείς προσδοκίες της επικείμενης μετά θάνατον ζωής, είτε συμφιλιωμένος με το αναπόφευκτο των τελετουργικών εθίμων, είτε επίμονος ως προς την λύτρωση του, είναι πλέον ελεύθερος. Παρότι η εντύπωση αυτή συνεπάγεται μια οντολογική ένταση, η ιερότητα της επιλογής είναι κύριας σημασίας.

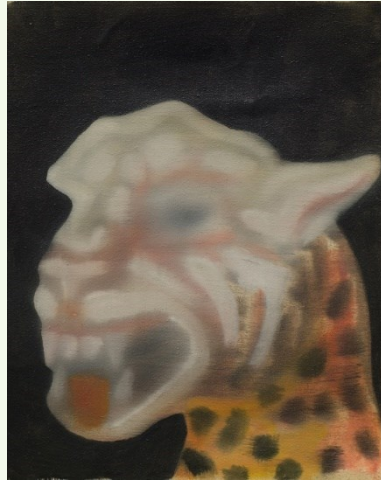

1

2

3

4

5

Σπουδές σε ελληνιστικά μωσαϊκά με λεοπαρδάλεις

λάδι σε καμβά

24 x 21 εκ. έκαστο

2021

Ο Διόνυσος ή μαινάδα πάνω σε λεοπάρδαλη
Opus vermiculatum ψηφιδωτά (λεπτομέρειες)
Οικία των Προσωπείων, Δήλος
100 π.Χ.

Λέο Πέλλα

ακρυλικά σε ύφασμα επικολλημένο σε ξύλο

55 x 48 εκ.

2022

Ο Διόνυσος ή μαινάδα πάνω σε λεοπάρδαλη
Opus vermiculatum ψηφιδωτό (λεπτομέρεια)
Πέλλα
400-360 π.Χ.

Δίας
ακρυλικά σε καμβά
70 x 70 εκ.
2022

Η Αρπαγή της Ευρώπης
ψηφιδωτό
Ρωμαϊκή βίλα, Tor Tre Teste, Ιταλία
100-200 μ.Χ.

Ελάφι της Άρτεμις

ακρυλικά σε ύφασμα επικολλημένο σε ξύλο

27,3 x 27,3 εκ.

2022

Μυκηναϊκό ειδώλιο
1750–1050 π.Χ.

Ακταίων

ακρυλικά σε ύφασμα επικολλημένο σε ξύλο
27,3 x 27,3 εκ.
2022

Μυκηναϊκό ειδώλιο
1750–1050 π.Χ.

Τα έργα αυτά ανήκουν σε μια σειρά που ξεκίνησε το 2019 και συνεχίζεται ακόμα. Έχει στον πυρήνα του, την αρχαία ελληνική τέχνη και τη θέση που κατέχουν τα ζώα και τα φυτά σε αυτήν, είτε θρησκευτικά είτε φιλοσοφικά. Αν και η πρόθεσή μου δεν επικεντρώνεται στην απεικόνιση του ανθρώπου, το ανθρώπινο στοιχείο ενσωματώνεται ποικιλοτρόπως στις εικόνες πλασμάτων ή στοιχείων της φύσης. Αυτό λειτουργεί ως αναφορά στον Ανιμισμό, παραλλαγές του οποίου απαντώνται στη μυθολογία και την εικονολογία της περιοχής της Ανατολικής Μεσογείου, καθώς και στη θρησκευτική εικονογραφία γενικότερα. Ταυτόχρονα, αφορά το φως που αποδίδεται στο *genius loci*, «το προστατευτικό πνεύμα ενός τόπου» στην κλασική ρωμαϊκή θρησκεία. Καθώς ο όρος *genius loci* σήμερα αναφέρεται επίσης στον χαρακτήρα ή την ουσία ενός τόπου, η πνευματικότητα για μένα δεν μπορεί να έχει νόημα, αν είναι αποκομμένη από το υπερβατικό ή από την ανθρώπινη σχέση με το θείο και τον φυσικό κόσμο. Η προσπάθεια αποκατάστασης και ανανέωσης της επικοινωνίας με αυτά τα «τοτέμ» που κάποτε επέτρεψαν με ευγνωμοσύνη οι άνθρωποι να τους βοηθήσουν να συνυπάρξουν και να αυτο-προσδιοριστούν, αποτελεί μέρος του στόχου μου. Ταυτόχρονα, η δική μου εικαστική γλώσσα είναι ο τρόπος για να μελετήσω την τέχνη και τον πολιτισμό της ευρύτερης περιοχής στην οποία μεγάλωσα: όχι μόνο αποτίνοντας φόρο τιμής, αλλά ελπίζοντας μέσω αυτής της μελέτης να έρθω πιο κοντά τους ή ακόμη, με μια σημειολογική υπερβολή, να τα φέρω πιο κοντά μου.